

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9103/2024
08.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Капун, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Андраш Молнар, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 25/24 од 17.01.2024. године, у седници одржаној 08.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 25/24 од 17.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2 863/23 од 28.09.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је престало право становања – habitatio дана 09.06.2021. године у односу на тужену, на стану-стамбеној једници која се налази право од улазних врата у стамбеној пословној згради у ... у Ул. ... бр. .../..., која је изграђена на парцели бр. .../... КО ..., уписане у ЛН бр. ... КО ..., што је тужена дужна да призна и трпи, па се утолико мења пресуда Основног суда у Новом Саду П2 1917/16 од 12.09.2017. године. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 102.425,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж2 25/24 од 17.01.2024. године, ставом првим изреке, жалбу тужене одбио и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П2 863/23 од 28.09.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију из свих законских разлога.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 18/20), у вези одредбе члана

92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23) и одредбе члана 202. Породичног закона, па је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П2 1917/16 од 12.09.2017. године, измењена је пресуда Основног суда у Новом Саду П2 466/12 од 12.10.2012. године, тако што је утврђено да тужена и заједничко дете странака, мал. ВВ, имају право становања до пунолетства мал. детета у стану у ... у Ул. ... бр. .../... . Правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П2 1064/20 од 11.03.2021. године, мал. ВВ, рођен ... године, поверен је оцу АА, тужиоцу, на самостално вршење родитељског права, тако да пребивалиште детета буде на адреси пребивалишта оца, па је утолико измењена ранија судска одлука у делу који се односи на вршење родитељског права. Мал. ВВ са оцем живи у ..., а у предметном стану и даље живи тужена која одбија да се из њега исели и дозволи тужиоцу да уђе у посед стана.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени судови су тужбени захтев тужиоца усвојили, применом одредбе члана 194. став 1. Породичног закона, налазећи да је право тужене да станује у предметном стану престало доношењем одлуке Апелационог суда у Новом Саду Гж2 231/12 од 09.06.2021. године, којом је потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П2 1064/20 од 11.03.2021. године, о поверавању мал. детета оцу на самостално вршење родитељског права, па је на тај начин отпао и правни основ тужене да станује у тужиочевом стану.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Право становања (*habitatio*), прописано је одредбом члана 194. Породичног закона, тако што дете и родитељ који врши родитељско право имају право становања на стану чији је власник други родитељ детета, ако дете и родитељ који врши родитељско право немају право својине на усељивом стану (став 1.). Право становања траје до пунолетства детета (став 2.).

Конвенција о правима детета ("Службени лист СФРЈ"-међународни уговори, бр. 15/90, 4/96, 2/97), у одредбама чланова 27. став 1. и 2., прописује да државе чланице признају право сваког детета на животни стандард примерен физичком, менталном, духовном, моралном и друштвеном развоју детета, а да родитељ или друга лица одговорна за дете имају првенствено одговорност да, у оквиру својих способности и финансијских могућности, обезбеде животне услове потребне за развој детета.

У конкретном случају, тужена не врши родитељско право над мал. дететом парничних странака пошто је оно, правноснажном судском одлуком, поверено на самостално вршење родитељског права оцу, тужиоцу. Право становања установљено одредбом члана 194. Породичног закона, представља законодавну меру за остваривање права детета на дом како би се обезбедили животни услови потребни за развој детета, зајемчени чланом 27. став 1. и 2. Конвенције о правима детета. Одговорност за

обезбеђење таквих услова којима ће детету бити пружен животни стандард примерен физичком, менталном, духовном, моралном и друштвеном развоју детета, првенствено сноси родитељи детета. Дакле, родитељ који не врши родитељско право нема правни основ за конституисање права становања на стану чији је власник други родитељ детета, што је овде случај. Због тога, тужена неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Указивањем у ревизији да тужилац нема правни интерес за подношење тужбе за утврђење престанка права становања тужене, у смислу одредбе члана 194. став 2. Закона о парничном поступку, тужена указује на погрешну примену те одредбе Закона што представља битну повреду одредаба парничног поступка. Међутим, не ради о битној повреди због које ревизија може да се изјави на основу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку, нити се ради о битниј повреди која је учињена у поступку пред другостепеним судом, у смислу тачке 3. те одредбе Закона, па су ти наводи ревизије без утицаја на одлучивање.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку, имајући у виду његов исход.

На основу одредбе члана 414. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**